

Нещо прегази вадата и спря. Ослуша се. Крадци ли са? Не, куче, малко, рунтаво куче, пропъдено или заблудено. Кръстан подсвирна галено. То наостри слух и се повърна уплашено, но спря и се загледа въ него

Къни . . . Влашко!

Влашко не мръдна.

Гладен ли си? Гладен си, виждам. Хълбоците ти са лепнали като пробит мях. Не бой се, лошо няма да ти сторя . . .

Кучето отстъпи още две крачки съ включена между краката си опашка. Кръстан отчупи къшей хлаб и го запрати към него.

Нà!

Влашко изквича, хукна, извърна се и загледа плахо. Никой не се показва вече. Тогава то задуши, приближи се, намери къшея и го глътна лакомо.

На другия ден кучето клечеше пред колибата и гледаше спокойно непознатия, мълчалив човек . .

От този ден те заживеа въ тихата градина. Никой не ги спохождаше. По някога идеше старата забулена съ широка, черна кърпа, оставяше хляб и се връщаше. Една вечер спря колисарка и към градината приближи висок, сух човек. Той носеше дъх на прясна пръст.

— Добър вечер тейко!

Господ да ти дава добро, сине. От оран ли?

— От оран. Мина ми път от тука, та рекох да те попитам: ще тръгнеш ли съ овците? Не може на чужди: — мляко не дават, ягнетата крадат, пък пла ата си — плата.

— Не мога вече . . . отця ми се всичко . . . всичко.

Въ очите му бляснаха сѣнките на дълбока жалба.

— Е, ще ги . . . продадем . . .